

บทนำ

กวิน อภิธาน นั่งโยกเก้าอี้ตัวโปรดอยู่บนระเบียงหลังบ้านพร้อมกับแก้วกาแฟอุ่นๆ หอมกรุ่นในมือ ดวงตาของเขาเหม่อมองออกไปไกลยังท้องนากว้างใหญ่ภายใต้แสงตะวันที่กำลังจะลับขอบฟ้า มันเป็นช่วงเวลาที่เขาโปรดปรานที่สุด เพราะจะได้ผ่อนคลายทั้งกายและใจ หลังจากนั่งคร่ำเคร่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์มาเกือบแปดชั่วโมง เพื่อเร่งปิดต้นฉบับส่งนิตยสาร *กรุงเทพมหานคร* นิตยสารนวนิยายแนวบู๊ล้างผลาญชื่อดังของเมืองไทยให้ทันเวลา

ถูกแล้ว...อาชีพหลักในทุกวันนี้ของเขาก็คือ การเป็นนักเขียนนั่นเอง มานั่งคิดดู ชีวิตของเขาก็พลิกผันไปราวกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว หลังจากค้นพบตัวตนที่แท้จริงของตัวเองแล้วกลายมาเป็นนักเขียนมือทองมีผลงานทั้งแบบรูปเล่ม ลงนิตยสาร รวมไปถึงมีค่ายละครนวนิยายของเขาไปทำละครและภาพยนตร์มากมาย ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาเป็นเพียงครูบ้านนอกอยู่ในโรงเรียนประจำตำบลอันห่างไกลความเจริญเท่านั้น

นั่นคงจะเป็นเพราะว่าตัวเขาเองเป็นคนหนึ่งที่เป็นหนอนหนังสือมา

ตั้งแต่เริ่มอ่านหนังสือได้นั้นเอง เขามักจะเข้าห้องสมุดเป็นประจำ ทุกวัน จะหยิบยืมหนังสือกลับมาอ่านต่อที่บ้านเสมอๆ ไม่ว่าจะป็นนิยาย สารคดี หรือแม้กระทั่งนิยาย และนิยายเรื่องโปรดที่สุดของเขาก็คือ *สารวัตรใหญ่* ของ วลีษฐ เดชกุญชร ซึ่งเป็นนักเขียนที่ทำให้เขาตื่นเต้นได้เสมอไม่ว่าจะอ่านเรื่องไหน และเรื่องนั้นก็ป็นแรงบันดาลใจให้เขาเริ่มเขียนนิยายเรื่องแรกขึ้นมา นั่นก็คือ *สารวัตรแดนเถื่อน* นั่นเอง

กวินจำได้ว่าตอนที่เพิ่งเรียนจบ และสอบบรรจุได้เป็นครูสอนภาษาไทยที่โรงเรียนประจำตำบลแห่งหนึ่งในจังหวัดตะเข็บชายแดนนั้น เขาได้รู้จักกับอดีตนายตำรวจคนหนึ่งชื่อสมบุญ ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านเช่าที่เขาเช่าอาศัยอยู่ และก็เป็นนายตำรวจเกษียณอายุผู้นี้เองที่เป็นคนจุดประกายให้เขาเริ่มต้นการเขียนขึ้น

สมบุญเป็นอดีตตำรวจที่เก่งมาก ประวัติการทำงานของเขาเป็นที่เลื่องลือในวงการสีกากีไม่น้อย คนร้ายคนไหนที่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของแกก็มักเกรงกลัวไปตามๆ กัน ส่วนในด้านชีวิตรักของเขาเองก็ไซ้กไซ้นไม่แพ้กัน เพราะความเก่งและความหล่อเหลาของแกนี่เอง ทำให้สาวๆ หลงใหลจนตกเป็นเมียแกหลายคน ทุกคนมีลูกคลอดอกออกมารวมแล้วก็ไม่ต่ำกว่าหนึ่งโหล ทำให้เวลาเย็นที่บ้านแกจะวุ่นวายมาก แกเลยชอบปลีกวิเวกมานั่งดื่มสังสรรค์กับเขาที่ลานหน้าบ้านเช่าเป็นประจำ ทุกครั้งที่มาก็มักจะมึเรื่องราวเกี่ยวกับการปราบปรามเหล่าร้ายมาเล่าให้เขาฟังเสมอ ซึ่งก็สนุกเข้มข้นมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป บางเรื่องแกก็ยอมรับกับเขาภายหลังว่าแต่งเติมเสริมให้มันฟังสนุกขึ้น อย่างเช่นเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของจอมโจรคนหนึ่งที่แกบอกว่าถึงกับต้องไปเรียนเวทมนตร์คาถามาปราบ

นั่นจึงทำให้เขามีข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจมาประดับสมองเพิ่มขึ้นอีกเยอะทีเดียว กระทั่งในที่สุดข้อมูลมันก็ล้นทะลักออกมาเป็นตัวหนังสือในคำคินหนึ่ง ซึ่งความจริงแล้วมันก็ไม่ได้ป็นเรื่องราวของนายตำรวจสมบุญเสียทั้งหมด แต่เขานำเอาเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยและเหตุการณ์บางส่วนมาปรับใช้

กับจินตนาการของตัวเอง แล้วเรียงร้อยออกมาเป็นนิยายฆูนิตล้างผลาญ เรื่อง สารวัตรแดนเถื่อน จนสำเร็จ ก่อนจะลองส่งให้นิตยสารกรุงเทพมหานคร ซึ่งรวบรวมนวนิยายแนวฆูนิตที่เขาติดตามอ่านมาตั้งแต่เด็ก และเคยส่งผลงานเกี่ยวกับบทความต่างๆ รวมไปถึงบทวิจารณ์และเรื่องสั้น จนได้พิมพ์ลงนิตยสารเล่มนี้มาแล้ว

หลังจากส่งไปได้ไม่นาน บรรณาธิการที่ดูแลด้านนิยายของนิตยสารก็ติดต่อมาขอลิขสิทธิ์เรื่องสารวัตรแดนเถื่อนไปลงในส่วนนิยาย และนั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนของเขาในนาม 'เปลวเทียน' นั่นเอง

พอเรื่องสารวัตรแดนเถื่อนลงนิตยสารไปได้สองสามตอน ก็มีจดหมายจากแฟนๆ ประดั่งประเดกันเข้ามาว่าสนุกและได้อรรถรสเป็นอย่างมาก ไม่นานนิยายเรื่องนั้นก็ถูกพัฒนากลายเป็นละคร จนเริ่มมีสำนักพิมพ์ต่างๆ ติดต่อมาเพื่อขอลิขสิทธิ์ผลงานของเขาไปตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม และเนื่องจากนิตยสารกรุงเทพมหานครไม่มีนโยบายในการทำพ็อกเก็ตบุ๊ก จึงให้นักเขียนมีอิสระในการเลือกสำนักพิมพ์ได้เอง เขาจึงตัดสินใจเลือกส่งต้นฉบับไปที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง แต่ด้วยความใหม่ต่อวงการนี้ คำลิขสิทธิ์สำหรับทำสารวัตรแดนเถื่อนเป็นเล่มนั้นจึงน้อยกว่าที่เขาควรจะได้ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว อีกทั้งจำนวนพิมพ์ที่สำนักพิมพ์นั้นแจ้งมาก็น้อยมาก เมื่อเทียบกับความนิยมในท้องตลาดจนเป็นที่น่าสงสัย แต่เขาก็ไม่มีหลักฐานที่จะเอาผิดได้ จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลยและเก็บประสบการณ์นี้มาเป็นบทเรียนเท่านั้น

พอจบเรื่องสารวัตรแดนเถื่อน เขาก็มีผลงานลงในนิตยสารกรุงเทพมหานครอีกหลายเรื่อง เกือบทุกเรื่องจะถูกนำไปทำบทละคร รวมถึงมีสำนักพิมพ์น้อยใหญ่ขอลิขสิทธิ์ไปทำเป็นพ็อกเก็ตบุ๊ก ในช่วงแรกๆ นั้นเขายังคงโดนสำนักพิมพ์เขี้ยวลากดินกัดคำลิขสิทธิ์บ้าง โดนแอบพิมพ์เพิ่มบ้าง เป็นเหตุให้เขาต้องเปลี่ยนสำนักพิมพ์ไปเรื่อย ผลงานของเขาจึงกระจัดกระจายไปตามสำนักพิมพ์ต่างๆ มากมาย แต่ถึงกระนั้นการเขียน

นิยายก็สร้างรายได้ให้เขาไม่น้อยเลยทีเดียว

หลังจากนั้นอีกสามปี ชีวิตของเขาก็พลิกผันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ ดาริน-นุช พลอยประดับ เจ้าของและบรรณาธิการของสำนักพิมพ์แอบโซลูตมาปรากฏตัวที่หน้าบ้านของเขา พร้อมกับสัญญาขออนุญาตใช้สิทธิ์ในงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่เขาเคยเขียนมา รวมถึงเรื่องที่จะเขียนต่อไปด้วย

การจู่โจมครั้งนั้นทำให้เขารู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนเอาจริงเอาจังทีเดียว และเมื่ออ่านรายละเอียดในสัญญาแล้ว เขาก็คิดว่ามันเป็นข้อเสนอดีที่ดีมาก ประกอบกับการได้พูดคุยและได้ฟังทัศนคติของเธอแล้ว ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกเลื่อมใสในตัวผู้หญิงคนนี้ไม่น้อย ในที่สุดจึงยอมตกลงยกเลิกสิทธิ์ในส่วนที่หมดสัญญากับสำนักพิมพ์เดิมแล้วให้ ส่วนที่ยังไม่หมดก็รอเวลาแล้วค่อยนำมาพิมพ์อีกภายหลัง

จนกระทั่งผลงานทั้งหมดของเขาถูกรวบรวมเป็นหลักแหล่งภายใต้หัวสำนักพิมพ์แอบโซลูตโกลด์ ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์ในเครือที่จับกลุ่มวรรณกรรมชั้นครู งานฮิตติดตลาด รวมถึงงานแนวบู๊ล้างผลาญ สืบสวนลึกลับหรือฆาตกรรม ช่วงนี้เองที่เขาเริ่มมีรายได้เป็นกอบเป็นกำ นิยายเรื่องหนึ่งทำรายได้ให้เขาได้มากกว่าการตรากรรมาทั้งปีเลยทีเดียว ประกอบกับมารดาป่วยออกๆ แอดๆ และอาการก็เริ่มหนักขึ้นทุกที เลยทำให้กวินตัดสินใจลาออกจากการเป็นครูแม่จะรักอาชีพนี้มากก็ตาม เพราะมีเงินพอที่จะใช้เลี้ยงชีพได้อย่างไม่ขัดสนแล้ว อีกทั้งยังย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ เพื่อดูแลมารดาได้อย่างใกล้ชิดอีกด้วย

ต้นปีต่อมา กวินก็เขียน *มาเพียงเสียดีสาน* ออกมาอีกหนึ่งเรื่อง ซึ่งก็เป็นนวนิยายที่มีแฟนนิยายคลั่งไคล้กันเป็นจำนวนมาก จนกระทั่งไปเข้าตาผู้กำกับภาพยนตร์แนวบู๊ชื่อดัง เลยถูกติดต่อทาบทามไปทำภาพยนตร์จนดังทะลุปล้อง กวาดรางวัลตุ๊กตาทองไปหลายสาขา ทำให้ชื่อ เปลวเทียน กลายเป็นนามปากกาที่น่าจับตามองขึ้นมาอย่างมากทีเดียว

มาถึงวันนี้ เขาก็อยู่บนเส้นทางอาชีพนักค่าน้ำหมึกมาเกือบแปดปีแล้ว

และมีผลงานออกมาเป็นรูปเล่มแล้วถึงยี่สิบห้าเล่มด้วยกัน นิยายเหล่านี้
ล้วนทำเงินให้เขามากมาย ไม่ว่าจะจากการขายหนังสือหรือขายลิขสิทธิ์เป็น
ละครและภาพยนตร์

ตั้งต่อง...

เสียงกิริงประตูหน้าบ้านที่ดังขึ้นทำให้กวินหลุดจากภวังค์แห่งอดีต
เขาหยุดโยกเก้าอี้แล้ววางแก้วกาแฟเอาไว้ที่โต๊ะเตี้ยข้างเก้าอี้

“ใครมา” ชายหนุ่มมึม้งำ ก่อนจะลุกจากเก้าอี้โยกตัวไปรอด เดินกลับ
เข้าไปในบ้านไม้สองชั้นแล้วเดินตัดข้ามห้องโถงกลางไปหยุดยืนอยู่ที่ประตู
หน้าบ้าน ดวงตาคมมองผ่านสวนซึ่งครีมีไปด้วยแมกไม้ใบหญ้าไปยังประตู
รั้วปูนเก่าคร่ำคร่า เฟื่องผาความมืดไปจนเห็นสีม่วงวิบไหวอยู่ที่ประตูรั้ว เขา
เอื้อมมือไปกดสวิทช์ไฟข้างประตูจนกระทั่งหลอดไฟที่เสารั้วฉายแสงออก
มาสว่างไสว

“สวัสดิ์จ้า...เปลว” สาวใหญ่ผู้โกรกผมสีม่วงเหมือนชุดที่สวมใส่อยู่
โบกไม้โบกมือให้เขา

กวินยิ้มอย่างขบขัน เพราะไม่นี้กว่าแค่คิดถึงเท่านั้น บรรณาธิการ
สาวใหญ่จะมาปรากฏตรงหน้าอย่างรวดเร็วเช่นนี้

“พี่ที่อป” เขาร้องทักเมื่อเดินไปถึงประตูรั้วเหล็ก ปลดล็อกแม่กุญแจ
ก่อนจะเลื่อนมันเปิดออกแล้วยกมือไหว้อย่างนอบน้อม “สวัสดิ์ครับพี่
มาได้ไงครับเนี่ย”

“พอดีมาธุระแถวนี้ละ เลยแวะมาหา...คิดถึง”

“ธุระที่ไหนเจ๊ ออกจากสำนักพิมพ์ก็ตั้งตรงมานี้ ไม่เห็นแวะไหนเลย”
เสียง ฟ้าคราม กับปะวะณะะ ดังมาจากรถตู้สัญชาติเกาหลี หนุ่มท่าทาง
ขี้เล่นซึ่งเป็นนักเขียนแนวคอมเมดี้ชื่อดัง นามปากกา ‘ตาเบญญา’ ก้าวลงมา
จากรถแล้วบิดตัวไปมาอย่างเมื่อยล้า

“อ้าว กับปะ มากับเขาด้วยหรอ” เขาร้องทัก

“ไอ้เวร ไอ้ทองคำเปลว” ชายหนุ่มผู้มาเยือนสวนกลับทันควัน “มาลื้อ

นามสกุลเดียวกับปากแหก ฉันชื่อฟ้าครามไว้วัย เรียกให้มันถูกๆ หน่อย”

กวินหัวเราะกับคำพูดคุกคามแบบที่เล่นที่จริงของเพื่อนนักเขียนที่เขาเองก็ไม่รู้ว่าไปสนิทด้วยตอนไหน เพราะมารู้ตัวอีกที ฟ้าครามก็มักจะแวะมาตีพิมพ์สารคดีกับเขาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ทั้งยังสนิทสนมจนพูดเล่นหัวกันได้โดยไม่ต้องเกรงใจกันด้วยซ้ำ

“ไปครับ เข้าไปนั่งข้างในดีกว่า เดี่ยวยุ่งจะหามกันเสียเปล่าๆ”

กวินเดินนำผู้มาเยือนทั้งสองเข้าไปในบ้านหลังน้อยที่แสนอบอุ่นแล้วเสิร์ฟน้ำแร่เย็นน้ำให้ดารณีนุชกับเบียร์ในแก้วบุตทรงสูงให้ฟ้าครามอย่างรู้จัก พอหนุ่มเจ้าสำราญได้เครื่องดื่มถูกใจเท่านั้นก็หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง เลิกบ่นปอดแปดว่าเป็นนักเขียนแต่ต้องมาขบรวกให้บรรณาธิการไปเลย แล้วจัดการละเลียดฟองเบียร์เย็นฉ่ำด้วยท่าทางดื่มด่ำกับรสชาติอันคุ้นลิ้น

“แล้วนี่คุณแม่ไปไหนเสียล่ะ” บรรณาธิการสาวใหญ่เอ่ยถาม

“ไปทำบุญกับญาติๆ นะครับ พรุ่งนี้เย็นๆ ก็คงกลับ” เขาตอบก่อนจะวกเข้าเรื่องที่สงสัย “แล้วสรุปว่าพี่ที่ขอมาที่บ้านผมนี่ มีธุระอะไรสำคัญหรือเปล่าครับ”

“ก็...จะว่าอย่างนั้นก็ได้นะ”

“เรื่องอะไรหรือครับ ถึงได้มาเอาไฟล์ไฟล์แบบนี้”

“ก็มีสองเรื่อง” ไฮโซสาวใหญ่ยกสองนิ้วขึ้นชู ก่อนจะหดนิ้วชี้ลงจนเข้ากับฟ้าครามหันหน้ามองกันแล้วแอบยิ้มด้วยความขบขัน แต่เจ้าตัวกลับไม่รู้ เพราะชอบทำจนกลายเป็นความคุ้นชิน

“เรื่องแรก ต้นฉบับเรื่องระห่ำรักทำโลกกันตร์เสร็จเรียบร้อยแล้วจะพิมพ์จะวางแผงในงานหนังสือเดือนมีนาคมนี้เลย จะให้เปลวไปเปิดตัวหนังสือด้วยนะ สะดวกไปไหมล่ะ”

“ไม่มีปัญหาครับ”

“แหม...เปลวนี้พูดง่ายนะ ไม่เห็นเหมือนคนบางคน” ดารณีนุชยิ้มหวานให้เขาก่อนจะหันไปค้อนฟ้าครามจนนักเขียนหนุ่มถึงกับล้าปากฟองเบียร์

“เดี๋ยวจงเวทีได้ยังไงที่จะโธ. มาบอกอีกทีนะ งานนี้คงใหญ่ เพราะพี่ว่าจะเชิญผู้กำกับกับดาราที่เล่นเรื่องนี้ไปพูดคุยด้วย เพราะสื่อเล่นข่าวแล้วว่าทางช่องซื้อไปทำละครตั้งแต่ลงนิตยสารแล้ว และก็กำลังเตรียมเปิดกล่องอยู่รอมร่อ”

“ครับ” เขาพยักหน้า “แล้วเรื่องที่สองล่ะครับ”

“เรื่องนี้สำคัญสักหน่อย” ดารณีนุชทำเสียงขริมขึ้นมาทันที ก่อนจะจิบปากจิบคอเอ่ยว่า “เปลวก็รู้ใช่ไหมว่าพี่ไฮโซ”

“ครับ” กวินพยักหน้า ลอบอมยิ้มกับฟ้าครามอีกครั้ง

“ก็ไอ้ความเป็นไฮโซของพี่นี่แหละ ที่ทำให้พี่รู้จักพวกไฮโซไฮโซฮือเยอะเยอะ แล้วพวกนี้ก็มีข่าวฉาวไม่เว้นแต่ละวัน มาบ่นกับพี่ตามงานเลี้ยงเป็นประจำจนบางทีพี่ก็นึกรำคาญนะ”

“แล้วไงครับ” เขาเอ่ยถาม เพราะเธออารมณ์ขวยแบบไม่เข้าเรื่องสักที

“อ้อ...ก็เพื่อนพี่คนหนึ่งนะสิ เขามาเปรยๆ กับพี่ว่าอยากมีหนังสือที่เป็นช่องทางให้เขาได้อธิบายเรื่องข่าวคราวต่างๆ ของเขากับภรรยาทั้งเก่าและใหม่ได้นะสิ” ดารณีนุชเอ่ยพลางยกน้ำแร่ขึ้นจิบ “ทีนี้พี่มาคิดว่าไอ้หนังสือชีวิตประวัติอะไรพวกนั้นมันไม่ค่อยน่าสนใจเท่าไร แล้วมันก็ไม่ใช่นวนของสำนักพิมพ์เราด้วย ถ้าทำออกมาเป็นเชิงนิยายมันน่าจะขายได้ดีกว่า เพราะมันจะได้กลุ่มลูกค้าที่เป็นแฟนนิยายด้วย เปลวว่าดีไหมล่ะ”

“หมายถึงจะเขียนนิยายจากชีวิตประวัติ เพื่อให้คนเข้าใจเพื่อนของพี่ที่อั้งหรือครับ”

บรรณาธิการสาวใหญ่ดีดนิ้วดังเป๊าะ “แหม...สมกับเป็นเปลวเทียนจริงๆ พี่พูดนิดเดียวก็แตกประเด็นได้กระจ่างแจ้งแล้ว”

“ขอบคุณครับ” เขาค้อมศีรษะเล็กน้อย “ว่าแต่มันเกี่ยวอะไรกับผมหรือครับ”

“ก็คงไม่เกี่ยวหรอกจ้ะ ถ้าอิตาตาบุญญาจะไม่ปฏิเสธความคิดพี่แล้ว

ไ้ยมมาให้เปลวนะ”

“โห...เจ้ คนอื่นเรียกน้องจ๊ะน้องจ๋า ที่ผมละชั้นไอ้ชั้นนี่ที่เดียวนะ”
ฟ้าครามโอดครวญ

กวินหัวเราะและคิดเหมือนบรรณาธิการคนเก่งว่าฟ้าครามน่าจะเหมาะกว่า เพราะนอกจากแนวโน้มายจะตรงกับจุดประสงค์แล้ว นามปากกาตามบุญก็นับได้ว่าเป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มคนทำงานซีเนียงที่ชอบฉากเลิฟซีนหรือหาว และต้องการเสียงหัวเราะกับบทสนทนาอย่างถึงพริกถึงขิงของพระนางด้วย แถมยังเป็นนักเขียนที่มีนิยายขายดีติดอันดับของสำนักพิมพ์หลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน

“หมายความว่าโงะ ที่พี่ที่อบบอกว่าไ้ยมมาให้ฉัน” กวินเอ่ยถามฟ้าคราม

“ฉันไม่วางวะ มีโปรเจกต์ใหญ่กับน้องๆ อีกสองคน” อีกฝ่ายยกไหล่พร้อมกับสายใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ “แล้วฉันก็ไม่ชอบทำงานโจทย์ด้วย เห็นว่านายเป็นลูกรัก เลยแนะนำเจ้เขาไป”

“โจทย์เจิดอะไรกันยะ ฉันก็แค่วางแผนวางนิยายให้แค่นั้น” ดารณีนุชค้อนปะหลับปะเหลือกใส่ฟ้าคราม ก่อนจะหันมายิ้มกับเขาแล้วเอ่ยด้วยเสียงอ่อนเสียงหวาน “แล้วพี่ก็เห็นเปลวเพิ่งส่งต้นฉบับมา คงยังว่าง แล้วก็ยังไม่ได้เริ่มพลอตเรื่องใหม่ใช่ไหม”

“ก็ใช่ครับ” เขาพยักหน้าอย่างรู้สึกกระอักกระอ่วนใจขึ้นมา

“ตกลงเปลวรับเขียนใช่ไหมจ๊ะ”

“เอ่อ...แต่มันไม่ใช่แนวผมนะครับ” กวินบอกปัดอย่างมีเหตุผล “ผมอยากเขียนให้ชนะครับ แต่ดูเหมือนมันไม่ใช่แนวผมเอาเสียเลย พี่ที่อบก็รู้ว่าผมเขียนนิยายบู๊ ไม่ใช่นิยายรักอะไรแบบนี้”

“แต่พี่ที่เชื่อมือเปลวนะ” ดารณีนุชเอ่ยเสียงแข็ง “เขียนแนวเดียวซ้าๆ กัน คนมันจะเมื่อนะจ๊ะ คนเราน่ะมันกินน้ำพริกถ้วยเดียวทุกวันไม่ได้หรอก ไม่อย่างนั้นพวกแฮมเบอร์เกอร์ พิซซ่า มันจะขายดีเทอว”

“แต่...”

“ไม่แต่ละ ถือชะว่าพี่ขอ” บรรณาธิการสาวใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้เขาปฏิเสธ “ที่ผ่านมา พี่ไม่เคยขอให้เปลวเขียนตามตลาดเลยสักครั้ง ปล่อยให้เปลวใช้จินตนาการตามอิสระ แต่คราวนี้พี่ขอ”

กวินชะงัก เพราะดารณีนุชแม่จะมีข่าวว่าเคยแจกใจทย์ให้นักเขียนในสังกัด แต่เธอไม่เคยทำอย่างนั้นกับเขาเลยสักครั้ง เพราะเห็นว่างานของเขาขายได้และมีแฟนกลุ่มใหญ่ที่เหนียวแน่นทีเดียว ถึงขนาดว่าหากเป็นงานเขียนในนามเปลวเทียน นักอ่านแทบจะไม่ต้องดูปกหรืออ่านเรื่องย่อก็ตัดสินใจซื้อได้ไม่ยาก

“ถ้าฉันผมคงปฏิเสธไม่ได้สินะครับ” ชายหนุ่มยิ้มเจื่อน

“จ๊ะ” ดารณีนุชยิ้มแป้น

“แล้วมีกำหนดการยังไงครับ”

“ก็ว่าจะวางแผงกลางเดือนมิถุนายนจ๊ะ เพื่อนพี่เขาร้อนใจอยากให้ออกเร็วๆ กว่านี้ด้วยซ้ำ แต่พี่คิดว่าเวลาอาจไม่พอ” ดารณีนุชตอบแล้วเหลือบมองเขาพร้อมรอยยิ้ม

“เท่ากับว่า ผมมีเวลาสามเดือน”

“ใช้จ๊ะ” บรรณาธิการสาวใหญ่พยักหน้า “สำหรับเปลว พี่ให้เดดไลน์ถึงปลายเดือนพฤษภาคมเลย เพราะต้นฉบับไม่ต้องตรวจแก้อะไรมากมาย พี่เชื่อมือ”

“แล้ว...เพื่อนพี่ที่อุปเป็นใครหรือครับ”

“คุณอมร จตุรงค์สกุล”

คำตอบของดารณีนุชทำเอากวินถึงกับอึ้ง เพราะนั่นเป็นชื่อของเจ้าพ่อวงการอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังของเมืองไทยที่เพิ่งจะมีข่าวว่าหย่ากับภรรยาที่อยู่กินกันมาหลายสิบปี แล้วไปแต่งงานกับดาราสาวคราวลูกซึ่งเคยมีข่าวฉาวสะเทือนวงการไปไม่นานมานี้เอง แต่เรื่องราวร้ายฉานเหล่านั้นก็ยังไม่ทำให้เขากระอักกระอ่วนใจได้เท่ากับว่า ดาราสาวที่ตัดสินใจแต่งงานกับชายรุ่นราว

คราวพ่อคนทีวานั้นคือ...

บราลี ลินคิลปี

หญิงสาวผู้เป็นรักแรกและรักเดียวของเขา

“ที่ติดต่อกันอมรไว้แล้วด้วยนะ เขานัดให้ไปคุยกับเขาที่เมือง
กาญจน์ เปิดรีสอร์ทหรูให้เปลวนอนพักเก็บบรรยากาศชีวิตรักของเขาฟรีๆ
หรือเปลวจะนั่งเขียนนิยายอยู่ที่นั่นเลยก็ได้ เขาไม่จำกัดเวลาด้วย”

“ขนาดนั้นเลยหรือครับ” เขายิ้มเจื่อน

“นั่นสิ” ดารณีนุชพยักหน้า “คุณอมรนะ เป็นแฟนนิยายของเธอด้วย
เชียวนะ เห็นเป็นนักธุรกิจใหญ่งานรัดตัวเน้นเป็นลูทือลือมอย่างนั้นก็เถอะ
อ่านหนังสือเธอทุกเล่มเลยละ”

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลองบรรณาธิการยื่นคำขาดมาแบบนี้
สงสัยว่าจะปฏิเสธยากเสียแล้ว แต่จะอย่างไรดีล่ะ ถ้าเขาต้องเจอกับบราลี
ในสถานภาพที่เปลี่ยนไปเช่นนี้ เขาจะทำงานให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างไรกัน
ในเมื่อเธอยังคงอยู่ในหัวใจของเขาอย่างไม่เสื่อมคลาย

“ถ้าเปลวปฏิเสธ พี่คงไม่มีหน้าไปออกงานสังคมอีกแล้ว ชีวิตเซเลบ
ของพี่คงจบสิ้นกัน” ดารณีนุชเอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงเครียดราวกับรู้ว่าเขากำลัง
คิดอะไร

“ใจเย็นๆ ลีครับพี่ท็อป” เขาโบกมือห้าม แม้จะรู้ว่าบรรณาธิการแสร้ง
พูดไปแบบนั้นเอง เหตุผลก็ฟังแล้วไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับการวางมือจาก
วงการสังคมชั้นสูงเลย นั่นเพราะเธอรู้จักอ่อนของเขาดีว่าเป็นคนขี้เกรงใจ
ไม่อยากให้ใครต้องเดือดร้อนเพราะเขา และไม่เคยปฏิเสธคำขอร้องของใคร
โดยเฉพาะเธอ

ฟ้าครามกลับแทรกขึ้นมาด้วยสีหน้ากระตือรือร้น ทั้งๆ ที่เป็นคนโยน
เผื่อกร้อนมาให้เขาเอง

“เฮ้ย... ไม่อยากทำก็ปฏิเสธเงินเขาไปเถอะ”

“ฟ้าคราม!” บรรณาธิการสาวใหญ่คำราม หันไปมองเจ้าพ่อคอมเมดี้

ตาเซียวบ๊ิด ทำเอาผู้ใช้นามปากกาตาเบญญาถึงกับจ๋อย

กวินมองทั้งสองคนอย่างสงสัย เพราะทั้งที่ดารณีนุชบังคับฟ้าครามได้ง่ายกว่า และฟ้าครามเองก็ไม่เคยขัดเธอได้ราวกับถูกบรรณาธิการสาวใหญ่กุมความลับอะไรบางอย่างอยู่ แต่เธอกลับยอมให้ฟ้าครามปฏิเสธงานนี้โดยง่าย

“เฮ้อ...ลองดูก็ได้ครับ” กวินเอ่ยอย่างจำนรรใจ

“นั่นไง” ดารณีนุชตบมือต้งฉาดด้วยความดีใจ “ที่ว่าแล้วว่าเปลวของพี่ต้องไม่ทำให้พี่ผิดหวัง”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า “แต่ผมขอเวลาพี่สักหน่อยได้ไหมครับ คือผมมีต้นฉบับต้องเขียนส่งนิตยสารกรุงเทพมหานครก่อนนะครับ”

“นั่นก็แล้วแต่เปลวเถอะ เพราะยังเริ่มช้า เวลาที่เหลือน้อยลง แต่พี่เชื่อว่าเปลวทำได้”

“ถ้าอย่างนั้น ผมจะเริ่มหลังงานเปิดตัวหนังสือระห่ำรักทำโลกกันตรึงก็แล้วกันนะครับ”

“ได้” ดารณีนุชพยักหน้า แล้วดึงโทรศัพท์มือถือถือรุ่นพระเจ้าเหาะขึ้นมา กดปุ่มเสียงดังตุ้ตๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาอีกครั้ง “เปลวจดเบอร์คุณอมรไปก่อนก็แล้วกันนะ จะไปหาเขาวันไหนก็นัดกันเอง บอกว่าพี่แนะนำมาก็ได้”

“ครับ” กวินพยักหน้ารับ แล้วรีบบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์ลงในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของเขาตามที่ดารณีนุชบอก

“อืม...เอาเบอร์คุณบราลีไปด้วยเลยไหม”

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ “อะ...ครับ”

ดารณีนุชก้มลงกดปุ่มบนโทรศัพท์มือถือที่มีคุณสมบัติเฉพาะโทร. ออกกับรับสายเท่านั้นอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาแล้วบอกเบอร์โทรศัพท์ของหญิงสาวที่เขาไม่เคยโทร. หาเลย หลังจากเกิดเรื่องเมื่อแปดปีก่อน

๑๘ • ซ่อนไว้ในกรงรัก

บราลี ลินคิลบี้

ดาราสาวซึ่งเพิ่งจะกลายเป็นเจ้าสาวหมั้นล้านไปหมาดๆ เมื่อไม่กี่วัน
ก่อนหน้านี้นี้

๑

บราลีสว่างมือจากงานจัดแจกันสำหรับนำไปวางตามส่วนต่างๆ ของบ้านลง หลังจากโทรศัพท์มือถือของเธอส่งเสียงดังออกมาเป็นเพลงที่ตั้งโปรแกรมเอาไว้เป็นพิเศษ ซึ่งเป็นเสียงเพลงที่ทำให้เธอไม่ต้องดูหน้าจอก็รู้ว่าใครโทร. มา หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มาดริบพร้อมกับกรอกเสียงหวานลงไป

“สวัสดีค่ะ คุณอมร”

“แหม...หนูลี เรียกเสียห่างเหินกันเลย ฉันบอกให้เรียกคุณพี่ไงล่ะ เราสองคนเป็นสามีมรรยากันแล้วนะ ไม่ใช่คนอื่นไกลเหมือนเมื่อก่อน”

“แต่เราไม่ได้...” บราลิสะงักก่อนจะหลุดปากออกไป เธอใช้มือหนึ่งปิดโทรศัพท์แล้วหันไปเอ่ยกับบรรดาคนรับใช้ที่มาช่วยเธอตัดแต่งกิ่งก้านดอกไม้้อยู่ใกล้ๆ “พวกเธอมีอะไรก็ไปทำเถอะ ของพวกนี้เอาไว้ก่อน แล้วค่อยมาเก็บ”

“ค่ะคุณลี” สาวใช้เอ่ยพร้อมเพรียงกัน ก่อนจะพากันลุกเดินออกไป ด้วยสีหน้าเสียดายที่ไม่ได้แอบฟังเรื่องที่เจ้านายคุยกัน

“คุณพี่ มีอะไรหรือเปล่าคะ” บราลีจำต้องเรียกสามีอย่างที่เขาต้องการ พร้อมกับเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ “เมื่อวานคุณพี่บอกว่าจะบินไปโอซากา เที่ยวนบินลึบเด้ดโมงเช้าไม่ใช่หรือคะ นี่ก็ใกล้เวลาแล้ว หรือว่าลืมนอะไรคะ”

“อ้อ...พอดีมีธุระจะให้वानหนูลี้สักหน่อยนะ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำ

“หนูลี้จำคุณดารณีนุชได้ไหม คนที่มางานแต่งงานของเรา ที่ทำผมลี้ม่วงๆ ใส่ชุดราตรีลี้ม่วงนะ”

“จำได้ค่ะ” บราลีตอบ นึกถึงผู้หญิงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวคนนั้น ขึ้นมาทันที

“คือคุณดารณีนุชนี่ เขาเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ ทีนี้นักเขียนของเขา อยากจะเขียนนิยายเกี่ยวกับเรื่องของเรา”

“เรื่องของเรา...หรือคะ” บราลีทวนคำด้วยความแปลกใจ

“ใช่...เรื่องของเรา เรื่องของฉัน แล้วก็เรื่องข่าวร้ายๆ ของหนูลี้ ฉันอยากประกาศให้โลกรู้ว่าแท้จริงแล้วหนูโดนกระทำจากลี้ได้อย่างไร แล้วก็อยากจะปิดปากไว้พวกนักข่าวไร้จรรยาบรรณด้วยที่หาว่าหนูลี้มาแต่งงานกับฉันก็เพราะหวังสมบัติ”

“แต่เรื่องหลังนี่ก็เป็นความจริงนี่คะ”

“ไม่เอา่น่า เรื่องนั้นฉันเองต่างหากที่เสนอให้หนู แล้วในข้อตกลงก่อนแต่งงาน หนูลี้ก็ไม่ขอยุ่งเกี่ยวอะไรกับทรัพย์สินประดามีของฉัน นอกเสียจาก...เอ่อ...แป็บหนึ่งนะ”

เสียงปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง บราลีเข้าใจว่าสามีของเธอคงกำลัง วุ่นอยู่กับธุรกิจที่รัดตัวราวกับงูเหลือมของเขา ระวังรอ เธอรู้สึกได้ถึง ความอึดอึ้งแม่ห้องนี้จะเป็นห้องกว้างที่ประดับประดาไปด้วยเครื่องเรือนราคา แพงลิบ จึงลุกขึ้นเดินตรงไปยังระเบียงแล้วทรุดตัวลงนั่งตรงชุดเก้าอี้ไม้ สีขาวสะอาด สูดกลิ่นของธรรมชาติและทอดสายตามองวิวภูเขาอันเขียวชจี ก่อนที่เขาจะกลับมาอยู่ในสายอีกครั้งหลังจากผ่านไปได้เกือบห้านาที

“ถึงไหนแล้วนะ” อมรเอ่ยถาม

“เรื่องของเรากำลังจะไปเป็นนิยายของคุณดาเรณีนุชคะ” บราลีตัดสินใจข้ามเรื่องที่เคยค้างเอาไว้ไป เพราะรู้กันแค่สองคน จึงไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรกันอีกให้มาก

“อ้อ...ก็อย่างที่บอกแหละ คุณดาเรณีนุชเธอจะทำนิยายเกี่ยวกับชีวิตรักของเรา แล้วเธอก็จะให้นักเขียนมาสัมภาษณ์ฉัน แต่นักเขียนคนนั้นดันโทร. มานัดฉันตอนที่ฉันต้องไปญี่ปุ่นตั้งสัปดาห์นี่สิ”

“แล้วคุณพี่จะให้ฉันทำอะไรล่ะคะ”

“ฉันรับปากเขาไปแล้วว่าจะให้มาสัมภาษณ์แล้วก็นั่งเขียนนิยายที่รีพอร์ต”

“ที่นี่หรือคะ”

“ใช่...ที่รีพอร์ตนั่นแหละ เห็นว่าจะไปถึงพรุ่งนี้ ฉันอยากให้หนูลิช่วยรับรองเขาหน่อย แล้วก็ให้สัมภาษณ์เขาเลย เปิดบ้านพักติดแม่น้ำแควให้เขาก็แล้วกันนะ หลังที่เมื่อก่อนหนูลิเคยไปพักบ่อยๆ นั่นแหละ”

“ได้ค่ะ” บราลีรับปาก “แล้วฉันพูดได้แค่ไหนคะ”

“อืม...ก็พูดไปตามความจริง ยกเว้นเรื่องนั้นก็แล้วกัน”

คำว่า ‘เรื่องนั้น’ คือเรื่องที่เขาอยู่กับอมรรู้กันแค่เพียงสองคน และเป็นสิ่งที่ระบุเอาไว้ในสัญญาก่อนแต่งอย่างเป็นทางการอีกคราว่าจะไม่แพร่งพรายออกไปให้ใครรู้

“ได้ค่ะ” หญิงสาวรับคำ “ว่าแต่นักเขียนคนนั้นเป็นใครหรือคะ”

“อ้อ...เขาชื่อเปลาวเทียน”

“คะ...แล้วหน้าตาเป็นอย่างไรคะ” บราลีเอ่ยถาม เพราะไม่ค่อยได้อ่านนวนิยายสักเท่าไร จะอ่านก็แต่เฉพาะบทละครเรื่องที่จะแสดงเท่านั้น แล้วส่วนใหญ่ก็เป็นบทประพันธ์ประเภทดราม่าซึ่งเป็นแนวที่เธอถนัดของนักเขียนรุ่นใหม่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในแวดวงคนทำละครประเภทนี้

“อืม...เขาเรียกขึ้นเครื่องแล้ว” ปลายสายเอ่ยอย่างร้อใจ “ที่ตู้หนังสือ

ในห้องสมุดมีผลงานของเปลวเทียนอยู่ครบชุด ทุกเล่มมีรูปของเขายู่ที่ท้ายเล่ม หนูลืไปหยิบดูก็แล้วกันนะ จินไปละ”

ไม่ทันที่เธอจะกล่าวอำลา สัญญาณโทรศัพท์ก็ถูกตัดไป บราลีถอนหายใจก่อนจะวางโทรศัพท์ไว้บนตัก จากนั้นก็นั่งเล่นชมธรรมชาติ ฟังเสียงน้ำไหลอีกครู่ใหญ่ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในบ้านพักแล้วออกจากห้องนั่งเล่นเดินไปจนถึงห้องสมุดซึ่งอยู่อีกปีกหนึ่งของบ้าน

อมรเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ที่บ้านทุกหลังมักจะมีห้องสมุดสำหรับให้เขาขลุกตัวอยู่เวลารว่างจากงาน บนชั้นหนังสือที่ทำมาจากไม้สักมีหนังสือหลากหลายแนว รวมทั้งงานเขียนของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘เปลวเทียน’ ด้วย

บราลียิ้มอย่างนึกถึงเมื่อเห็นชื่อนั้นเรียงเป็นแถวยาวเหยียดราวยี่สิบกว่าเล่ม และชื่อเรื่องแต่ละเล่มนั้นก็พาให้คิ้วของเธอขมวดมุ่นด้วยความฉงนฉงาย

“สารวัตรแดนเถื่อน มาเพียงเลือดอีสาน นักฆ่าพันธุ์อำมหิต...อะไรกันเนี่ย เรื่องเรากับคุณอมรมันไม่ได้บู๊ล้างผลาญขนาดต้องให้คนที่เขียนเรื่องพวกนี้มาเขียนให้ลึกลับหน่อย”

หญิงสาวส่ายหน้า ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มไปบนด้านบนของสันหนังสือเล่มขวาสุด เพราะอมรมักจะเรียงลำดับความใหม่เก่าของหนังสือจากซ้ายไปขวาเสมอ จากนั้นก็อ่านชื่อเรื่องที่สันปก

“บินเหล็กแจกกระสุน” เธอทำหน้ามึน “ยี้...ชื่อเรื่องแบบนี้ก็มีคนหยิบอ่านด้วยเธอ”

แต่เมื่อบราลีดึงหนังสือเล่มนั้นออกมาดูปก เธอก็ถึงบางอ้อ เพราะชื่อเรื่องเมื่อครูนั่งเมื่อมาเทียบกับคำว่าเปลวเทียนก็ดูเหมือนจะเล็กลงจิริดไปเลย ดูเผินๆ เหมือนกับเรื่องนี้จะชื่อเรื่องเปลวเทียนเสียด้วยซ้ำ นั่นก็แสดงว่าคนที่ซื้อหนังสือเล่มนี้คงไม่ได้สนใจชื่อเรื่องสักเท่าไร จุดขายของมันน่าจะเป็นชื่อผู้แต่งกับรูปแบบปกที่สะดุดตาเสียมากกว่า

หญิงสาวมองดูปกซึ่งเป็นรูปเครื่องบินรบสมัยโบราณก่อนจะส่ายหน้าด้วยความไม่เข้าใจ

“บ้าจังเลย แล้วเรื่องของฉันมันจะซื่ออะไรกันล่ะเนี่ย”

บราลีตัดสินใจไม่เปิดหน้าสุดท้ายในทันที เพราะเริ่มอยากจะรู้ว่าผู้เขียนที่ใช้นามปากกาว่าเปลวเทียนคนนี้จะมีส่วนสำคัญอย่างไร ถึงขนาดที่อมรต้องมีเก็บครบชุดอยู่ในห้องสมุดส่วนตัวแทบจะทุกบ้าน อีกอย่างคุณเปลวเทียนอะไรนี่ก็จะมาถึงตั้งพรรษา ยังมีเวลารู้จักหน้าค่าตาเขาอีกนาน คิดดังนั้นเธอจึงถือหนังสือเล่มนั้นไปที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่ ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้พนักสูงบุวมานอนเสียนานกว่านั่งอ่านหนังสือ ก่อนจะวางหนังสือเล่มหานั้นลงบนโต๊ะและเริ่มอ่านมัน

ใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมง เธอก็อ่านหนังสือมาได้เกือบครึ่งเล่มแล้ว และรู้สึกว่าการเขียนหนังสือสไตล์การเขียนที่น่าติดตามทีเดียว เขาเป็นคนใช้ภาษาดี ในขณะที่เดียวกันก็กระชับไม่เยิ่นเย้อ เดินเรื่องเร็วและมีจุดที่ทำให้เธอไม่สามารถปิดหนังสือลงได้เมื่อจบบท

และที่สำคัญกว่านั้น เวลาเธออ่านเรื่องนี้แล้ว รู้สึกเหมือนว่าตัวเองคือนางเอกเรื่องนี้ก็ไม่ปาน

ที่ว่าหลังจากอ่านมาจนจะครึ่งเล่ม เธอกลับรู้สึกเหนื่อยและอยากจะพัก เพราะอ่านไปอ่านมาก็เหมือนตัวเองเข้าไปอยู่ในสงครามเข้าจริงๆ ทำให้แม้ว่ายังสนุกกับเรื่องราวอยู่ก็ตาม แต่คงถึงเวลาต้องไปทำอย่างอื่นบ้างเสียแล้ว ไม่อย่างนั้นคงหัวใจวายตายคาโต๊ะแน่ๆ

“ก่อนนอนค่อยอ่านต่อก็แล้วกัน” บราลีพิมพ์ทำ ก่อนจะเอื้อมมือไปเปิดกล่องไม้สำหรับเก็บที่คั่นหนังสือ แล้วหยิบที่คั่นหนังสือรูปผีเสื้อสีทองอร่ามมาเสียบเอาไว้ตรงหน้าที่ย่านค้างอยู่ จากนั้นก็พลิกไปยังด้านในของปกหลังเพื่อดูหน้าคนแต่งเสียหน่อย

ที่ว่า...ใบหน้าของนักเขียนนามปากกาเปลวเทียนกลับทำให้ความเหนื่อยล้าจากการรับในหนังสือนั้นหายไปเป็นพลิตทั้ง ดวงตากลมของเธอ

เบิกกว้างด้วยความตะลึงลาน เพราะแทนที่นักเขียนคนนั้นจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับสามีของเธออย่างที่เธอจินตนาการไว้ กลับกลายเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมสัน มีหนวดเคราหรือมแสร์มคุ่นตา

“นี่มันกวินนี่นา”

กวินยังคงกำโทรศัพท์มือถือของตัวเองแน่นอยู่ที่ระเบียงหลังบ้าน ดวงตาของเขาเหม่อมองข้ามท้องนาเขียวขจีไปไกลแสนไกล ภาพวงหน้าของเด็กสาวคนหนึ่งปรากฏเด่นชัดอยู่บนท้องฟ้าสีครามเหนือรวงข้าวที่กำลังตั้งท้อง

‘ผมต้องไปญี่ปุ่นหนึ่งสัปดาห์นะสิครับ’

เสียงของอมรยังก้องวนเวียนอยู่ในสมองของเขา

‘เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมจะให้คุณไปสัมภาษณ์ภรรยาของผมที่รีสอร์ทเมืองกาญจน์ก่อนก็แล้วกัน ผมจะเปิดบ้านพักให้คุณจะอยู่สักสัปดาห์ รอนกว่าผมกลับมาดีไหม ผมไม่คิดตั้งค์’

ที่แรกเขาคิดว่าจะหลีกเลี่ยงการเจอบราลีด้วยการขอสัมภาษณ์อมรเพียงคนเดียว แต่เจอคำตอบอย่างนี้ของอีกฝ่ายก็ทำให้เขาคิดอะไรไม่ออก และจำต้องรับปากไป

ชายหนุ่มสายหน้าด้วยความเสียดาย เป็นเพราะงานต้นฉบับที่จะต้องส่งให้แก่นิตยสารกรุงเทพมหานครแท้ๆ ที่ทำให้เขาโทร. ไปหาเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์เข้าเงินไป ผลก็เลยลงเอยด้วยการที่เขาจะต้องไปสัมภาษณ์บราลีเพียงคนเดียวแทน

นักเขียนหนุ่มถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ครั้นจะเลิกล้มโครงการมันก็ไม่ใช่วิสัยของเขา เนื่องจากรับปากกับดารณีนุชเอาไว้แล้ว และทางอมรก็จัดแจงทุกอย่างเสียดิบตีด้วยการบอกว่าจะเปิดบ้านพักริมแม่น้ำแควให้เขาพักฟรีโดยไม่จำกัดเวลาเสียอีก

ชายหนุ่มเหลือบดูปฏิทินในโทรศัพท์ก่อนจะถอนหายใจออกมา

อีกครั้ง นับจากวันนี้จนถึงเดดไลน์ที่ต้องส่งต้นฉบับ ก็เหลืออีกแค่สองเดือน หากไม่เริ่มไปเก็บข้อมูลเอาไว้ คงจะเขียนงานออกมาไม่ทันเวลาเป็นแน่

กวินกดโทรศัพท์อีกครั้ง โทร. ไปหาลูกพี่ลูกน้องเพื่อให้มาอยู่ดูแล มารดาเหมือนครั้งที่เขาได้บรรจุเป็นครูที่ต่างจังหวัด ก่อนจะขึ้นไปบนห้องนอนแล้วเก็บเสื้อผ้าสำหรับหนึ่งสัปดาห์บรรจุลงในกระเป๋าเดินทาง เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางไปกาญจนบุรีในเช้าวันพรุ่งนี้

ระหว่างนั้นมารดาเขาเปิดประตูเข้ามาพร้อมมากาแฟหอมกรุ่น เมื่อเห็นเขากำลังง่วนอยู่กับกระเป๋าใบใหญ่จึงร้องถามด้วยความสงสัย

“จะไปไหนหรือวิน”

“กาญจนบุรีนะครับว่าจะไปหาข้อมูลเขียนนิยายนิดหน่อย”

มารดาเลิกคิ้ว วางกาแฟบนโต๊ะแล้วเดินมาทุดตัวลงนั่งบนเตียงข้างๆ เขา

“อะไรกัน เพิ่งปิดต้นฉบับไปไม่ใช่หรือ ทุกที่เห็นพักเป็นเดือนๆ กว่าจะเริ่มเรื่องใหม่”

“งานนี้เร่งนะครับแม่ พี่ท็อปเขาอยากให้ออกกลางเดือนมิถุนายนครับ”

“อ้อ...คราวนี้ไปประจำที่เมืองกาญจน์หรือ” มารดาเอ่ยแซว เพราะรู้สึกขัดใจกับชื่อเรื่องแต่ละชื่อของเขา บ่นโอดโอยอยู่ประจำว่าฟังแล้วหัวใจจะวาย

“เปล่าหรือครับ” เขาปฏิเสธกลัวหัวเราะ “คราวนี้เป็นแนวชีวประวัติ นะครับ”

“ชีวประวัติ” คุณแม่ทวนคำ “เอาประวัติคนมาแต่งเป็นนิยายอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ครับ” กวินพยักหน้า “พี่ท็อปบอกว่าอยากให้ผมลองอะไรใหม่ๆ ดูนะครับ”

“อืม...ก็ดีนะ ลองเปลี่ยนแนวดูบ้าง เขียนซ้ำๆ เดิมคนอ่านเขาจะ

จับทางได้เสียเปล่าๆ” มารดาเอ่ยอย่างเห็นดีเห็นงามด้วย ก่อนจะเอ่ยถามคำถามที่เขาวันเกรงว่าท่านจะถามขึ้นมา “แล้วนี่จะเขียนประวัติใครกันล่ะแม่รู้จักไหม”

ชายหนุ่มชะงักไป ก่อนจะเอ่ยอ้อมแอ้มด้วยน้ำเสียงเบาหวิว “ประวัติคุณอมร เจ้าของเครื่องตุรจรงค์รูปครับ”

คราวนี้หญิงสูงวัยอึ้งไปบ้าง กวินหยุดพับเสื้อแล้วเงยหน้าขึ้นมองมารดา สีหน้าของท่านทำให้เขารู้ว่าท่านรู้จักอมรอย่างแน่นอน

ก็ใครบ้างล่ะที่ไม่รู้จัก เพราะหลังจากชายวัยทองคนนั้นประกาศหมั้นกับดาราสาวผู้เคยเป็นเจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิง ทั้งอมรและเธอก็กลายเป็นที่จับตามองของสื่อทุกแขนง จนกระทั่งดาราสาวผู้ตกอับคนนั้นกลายเป็นเจ้าสาวหมั้นล้านไปเมื่อไม่ถึงสองเดือนมานี้

“คุณอมร ที่เพิ่งแต่งงานกับ...” มารดาชะงักไปชั่ววินาทีหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามต่อด้วยน้ำเสียงเบาหวิว “หนูลีนะหรือลูก”

“ครับ” กวินก้มศีรษะลง ซ่อนสีหน้าสะเทือนใจไม่ให้มารดาเห็น

“แล้ว...”

“ไม่ต้องห่วงหรือครับแม่” เขาเอ่ยชัดขึ้น พยายามทำน้ำเสียงให้ปรกติและพับเสื้อเก็บลงกระเป๋าท่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง “ลีแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว แล้วเราก็ไม่ได้พบกันเจ็ดแปดปีแล้วมั้ง ความรู้สึกเดิมๆ มันคงเปลี่ยนไปหมดแล้วละครับ”

หญิงสูงวัยมองเขาด้วยแวตาทาที่เต็มไปด้วยความอาทร ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วเอื้อมมือมาลูบศีรษะเขา

“แม่ไม่ได้ห่วงความรู้สึกของหนูลีนะ เธอแต่งงานมีครอบครัวแล้ว จิตใจก็คงจะเปลี่ยนไปอย่างที่วินว่านั่นแหละ แต่ที่แม่เป็นห่วงคือ...” มารดามองเขาด้วยแวตาทาอาทร “แม่ห่วงความรู้สึกของวินมากกว่า”

“ทำไมหรือครับแม่” เขาหัวเราะฝืนๆ “มันก็ผ่านมานานแล้ว ผมเลิกคิดไปแล้วละครับ”

“จริงหรือ”

“จริงสิครับ” กวินรับคำหนักแน่น แต่ภายในใจกลับรู้สึกโหวงโหวง
ชอบกล

“ถ้าจริง แล้วทำไมปานนี้ยังไม่มีใครอื่นล่ะ”

นักเขียนหนุ่มอึ้งไปเมื่อถูกถามคำถามแทงใจดำเข้าให้

“ผม...เอ่อ...ยังหาคนที่ใช่ไม่เจอต่างหากล่ะครับ”

“แม่ว่าไม่เห็นวินไปหาใครที่ไหนนะ หมกตัวอยู่แต่กับเครื่องคอมพิวเตอร์เขียนนิยายเท่านั้น”

กวินหัวเราะกลบเกลื่อนความจนแค้นของตัวเอง ก่อนจะดึงมือมารดา
มากุมเอาไว้ “ผมไม่เป็นไรจริงๆ ครับแม่ ไม่อย่างนั้นผมคงไม่รับทำงานนี้
หรอก”

“ก็แล้วที่รับทำงานนี้เพราะทำใจได้แล้ว หรือว่าอยากเจอหนูสักทีกัน
แน่ล่ะ”

เป็นอีกคำถามหนึ่งที่ทำเอากวินถึงกับสะอึก เขาไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า
ขึ้นสบตามารดา ทำได้เพียงถอนมือกลับมาพับเสื้อผ้าเก็บใส่กระเป๋าต่อไป
เท่านั้น ก่อนจะเสกพูดเรื่องอื่นในหับปล้น

“เดี๋ยวพรุ่งนี้น้องต่ายจะมาอยู่เป็นเพื่อนแม่นะครับ”

“วิน” มารดาร้องเรียกเขาด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความหวังใฝ่ฝันเขา
ต้องเงยหน้าขึ้นมองท่าน ดวงตาที่ท่านมองมานั้นเต็มไปด้วยความอาทรต่อ
เขาเสมอ

“ผมไม่เป็นไรหรอกครับแม่ เชื่อผมเถอะ”

ผู้เป็นมารดาอมเข่าอย่างพิลึก ก่อนจะถอนหายใจแล้วเอื้อมมือมา
ลูบศีรษะของเขาอีกครั้ง

“ถ้าวินเชื่ออย่างนั้น แม่ก็ขออวยพรให้ลูกทำสำเร็จเหมือนทุกครั้งนะ”

“ขอบคุณครับแม่” เขายกมือพนมแล้วกราบลงแทบตัก

“แต่ก่อนไป แม่ขออะไรสักอย่างได้ไหม”

“อะไรครับ”

มารดาแยมยิ้ม บีบมือของเขาเบาๆ

“คืนนี้ลองนอนทบทวนดู แล้วตอบคำถามตัวเองให้ได้ว่าที่ไปหาหนูสิ
คราวนี้ เพราะงานหรือเพราะ...หัวใจ”

บราลีในชุดนอนแบบไนต์กาวน์กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงกว้างใหญ่
ที่ใหญ่เสียจนทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับตัวเองกำลังถูกลอยแพอยู่กลางมหาสมุทร
ของคำอันกว้างใหญ่ไพศาล

ในมือของเธอมีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง หน้าปกเป็นรูปเครื่องบินรบ
โบราณซึ่งหลังจากเธออ่านไปครึ่งเล่มเมื่อตอนเช้าก็พบว่ามันเป็นเครื่องบิน
รบในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองนั่นเอง แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญที่ทำให้
เธอต้องหยิบหนังสือเล่มนี้จากห้องสมุดส่วนตัวของสามีมาไว้ที่ห้องนอนของ
ตัวเองในคืนนี้

แต่เป็นเพราะผู้แต่งที่ใช้นามปากกาว่า เปลวเทียน นั้นต่างหากละ

เธอไม่ได้เห็นไบหน้าคมเข้มนั้นนานเท่าไรแล้วนะ อิม...ลักเจ็ดหรือ
แปดปีได้แล้วละสิ

หญิงสาวถอนหายใจ ก้มลงเปิดปกหลังด้านในดูไบหน้ารูปเหลี่ยม
ที่มีหนวดและเคราบางๆ ประดับอยู่ด้วยความรู้สึกหวานหอมชอบกล
กาลเวลาทำให้เธอคิดว่าความรู้สึกเช่นนั้นมันจะจางหายไปแล้ว แต่เมื่อเธอ
เห็นไบหน้าของเขาอีกครั้ง เธอกลับพบว่า...ไม่ใช่เลย

บราลีใช้ปลายนิ้วลูบไล้ไบหน้าเขา ความรู้สึกแบบหนุ่มสวามันยิ่ง
ทวีคูณขึ้นมากด้วยซ้ำ เมื่อมันผสมผสานกับความคิดถึงที่ยังคงเจืออยู่ใน
หัวใจของเธออยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ถ้าได้พบตัวจริงอีกครั้งละ เธอจะทำหน้า
อย่างไรกัน ในเมื่อเธอเองก็มีสถานะทางสังคมที่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่าง
สิ้นเชิงแล้ว

แล้วตอนนี้ล่ะ...เขาคอนั้นจะมีสถานะทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป

อย่างไรบ้าง

บราลีถอนหายใจ ก่อนจะปิดหนังสือลงแล้วกอดมันเอาไว้แนบอก
ประหนึ่งที่กำลังกอดผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เอาไว้ด้วยความคิดถึงอย่าง
สุดซึ่ง...

‘เราเลิกกันเถอะ’

เสียงของกวินพูดขึ้นมาลอยวนเวียนอยู่ในสมองของเธอ เสียงตัดรอน
ของเขาสะกิดน้ำใสๆ ที่หล่อเลี้ยงดวงตาอยู่ก่อนแล้วให้ไหลลงมาอาบแก้ม

‘ไม่ได้นะคะกวิน คุณจะมาบอกเลิกผ่านทางโทรศัพท์แบบนี้ไม่ได้นะคะ
เราต้องคุยกัน’

‘ไม่...ทุกอย่างมันจบลงแล้วสิ’

‘ทำไมคะ บอกเหตุผลมาสิ’

‘ผมขอให้คุณประสบความสำเร็จบนเส้นทางของคุณ... ลาก่อน’

กวินไม่บอกเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ก่อนจะตัดสายทิ้งอย่างไม่มีเยื่อใย
เสียงสัญญาณขาดที่ดังซ้ำไปซ้ำมานั้นราวกับเสียงคำรามของปีศาจร้าย
ที่กำลังกระหน่ำค้อนทุบหัวใจของเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เธอผิดอะไร... นั่นเป็นคำถามที่วนเวียนอยู่ในสมองของเธอนับจาก
วันนั้น

อะไรกันหนักหนาหรือ ที่ทำให้เขาตัดสินใจโทร. มาบอกเลิกเธอ แล้ว
หลบลิ้นหนีหน้าเธอไปไกลจนสุดชายแดน

หลายครั้งเหลือเกินที่เธอคิดจะเดินทางไปถามเขาด้วยตัวเอง แต่
ด้วยคิวงานที่รัดตัวทำให้เธอไม่มีเวลาปลีกตัวไปทำอย่างที่ใจต้องการได้ จน
กระทั่งความกลัวเริ่มก่อตัวโอบล้อมหัวใจเธอ ชังความกล้าที่จะเผชิญหน้า
กับเขา ปิดกั้นความกล้าที่จะถามหาเหตุผลจากเขาเอาไว้ให้อยู่แต่เพียงภายใน
โพรงอก ทำให้ทุกครั้งที่เธอมีเวลาว่างจากงาน เธอต้องใช้เวลาไปกับการ
ตัดสินใจว่าจะก้าวออกจากประตูบ้านพร้อมกระเป๋าเสื้อผ้าและเดินทางไป
ถามเหตุผลจากเขาดีหรือไม่ แต่ทุกครั้งมันกลับลงเอยด้วยความขลาดเขลา

และสรุปจบลงตรงที่เธอเองต้องกลับมาหมกตัวอยู่แต่บนเตียง ทั้งเวลาในวันหยุดอันน้อยนิดไปอย่างเปล่าประโยชน์

หลังจากนั้นเป็นปี เธอก็ทุ่มเทให้แก่งานการแสดงเพื่อลืมนิวรณ์เสีย เหล่านั้นไป ทุกวินาทีของเธอจึงมีแต่งานกับงาน ไม่ว่าจะจะเป็นละคร งานพิธีเซนต์วอลเตอร์ หรืองานอีเวนต์ต่างๆ ดวงเรื่องงานของเธอดูจะพุ่งพรวดสวนทางกับเรื่องความรักที่เริ่มดำดิ่งลงในหุบเหวหัวใจอันลึกล้ำยากหยั่งถึง

ช่วงเวลาแปดปีที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการ มีชายหนุ่มเข้ามาตามจีบเธอ มากหน้าหลายตา ซึ่งก็มีทั้งพระเอก ดาวร้าย นายแบบ และหนุ่มไฮโซ ทั้งหลาย ไม่เว้นแม้กระทั่งชายแก่มีฐานะดีที่ส่งคนมาทาบทามเธอให้ไปเป็นเมียด้วย แต่กำแพงหัวใจที่เธอก่อขึ้นจากความผิดหวังทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีอันต้องเลิกรากันไปเอง

ชื่อของบราลิกกลายเป็นเจ้าหญิงของวงการ เพราะไม่เคยมีข่าวฉาวใดๆ มากล้ากรายชื่อเสียงของเธอเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามกับเธอเมื่อปีที่แล้ว

มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เส้นทางในสายอาชีพของเธอต้องมาพบจุดดับอย่างที่เธอเองก็คาดไม่ถึง เมื่อดารารุ่นพี่ซึ่งเล่นเป็นแม่ของเธอในละครที่กำลังถ่ายทำมาชักชวนให้ไปร่วมงานวันเกิดที่ผับแห่งหนึ่ง บราลิกจำต้องไปอย่างเสียมิได้ เพราะดารารุ่นพี่คนนั้นใจดีกับเธอตลอดเวลาที่อยู่ในกองถ่าย เมื่อถูกรบเร้าหนักเข้า เธอก็เลยต้องยอม แต่ยังตอรองว่าจะต้องกลับเร็วหน่อย เพราะมีคิวต้องไปถ่ายปกนิตยสารที่หัวหินในวันรุ่งขึ้น

หารู้ไม่ว่า...ดารารุ่นพี่คนนั้นเป็นเอเจนต์ส่งหญิงสาวให้แก่เศรษฐีผู้เฒ่า ตัดหน้ากลับหลายต่อหลายคน และเธอเองก็ติดกับเจ้าหล่อนเข้าอย่างจัง ทั้งๆ ที่ระวังตัวแล้ว แต่วันนั้นดันเผลอไหลหลงเชื่อลื่นสาธิตกาของดาราคคนนั้นจนหลวมตัวดื่มน้ำส้มไปหนึ่งแก้ว

น้ำส้มแก้วนั้นเองที่ทำให้บราลิกรู้สึกอับอายหลังจากดื่มไปได้

ลักพัก สมองรู้สึกเบลอๆ ควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้ จำได้แต่ว่ามีชายแก่ คนหนึ่งรูปร่างท้วมหน้าตาที่หน้ากระหายมาประคองเธอ พยายามพาออกจาก ผับแห่งนั้นตามคำแนะนำของดาราสาวเจ้าของวันเกิด

ทว่าโชคของเธอก็ยังไม่ร้ายถึงขีดสุด เมื่อจู่ๆ แสงไฟในผับก็สว่างวาบ ขึ้น ก่อนจะมีตำรวจมากมายกรูกันเข้ามาเพื่อจับปาร์ตียาอี โชคดีของเธอ ที่ตำรวจพวกนั้นช่วยเธอให้พ้นจากการต้องเสียพรหมจรรย์ แต่...หลังจาก ตำรวจตรวจปัสสาวะของเธอแล้ว ปรากฏว่าในร่างกายของเธอมีสารเสฟติด และในเช้าวันต่อมา ชื่อของเธอก็ปรากฏหราอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ว่า...

เจ้าหญิงแห่งวงการใจแตก ร่วมปาร์ตียาอี และพั่วพันกับวงการค้าเนื้อสด

ถึงแม้มันไม่ใช่ความจริงก็ตาม และทำยที่สุดแล้วเธอพิสูจน์ความบริสุทธิ์ต่อศาลได้ แต่ทุกอย่างก็พังทลายลงไปเรียบร้อยตั้งแต่วันแรกที่มีการพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งแล้ว เพราะกว่าข่าวฉาวครั้งนี้จะซาลงก็เล่นเอาผ่านไปหลายเดือน แถมนิโกลาโซเชียลเน็ตเวิร์กยังมีการต่อเสริมเติมแต่งละเลงลีลันให้ชื่อเสียงของเธอเละเทะยิ่งขึ้นราวกับไฟลามทุ่ง

ทว่า...ข่าวที่เธอพ่นข้อกล่าวหาทั้งปวงกลับกลายเป็นกรอบเล็กๆ ที่ไม่มีใครสนใจจะอ่าน

ปีที่แล้วเกือบทั้งปีจึงกลายเป็นปีแห่งหายนะของเธอ บราลิสถูกเจ้าของงานยกเลิกงานเกือบหมด ละครที่ถ่ายค้างไว้ถูกดอง บางเรื่องที่ทำไปฉายไปก็เล่นเปลี่ยนคนแสดงเอาดี้อๆ โดยให้นางเอกของเรื่องประสบอุบัติเหตุจนต้องผ่าตัดแปลงโฉมหน้าเสียใหม่ กลายเป็นนักแสดงสาวดาวรุ่งอีกคนมาแสดงแทน และอีกหลายเรื่องที่รอเปิดกล้องอยู่ก็ถูกเปลี่ยนตัวนางเอกอย่างกะทันหัน โฆษณหลายตัวของเธอถูกถอดออกจากจอแก้ว

เมื่องานหายเงินก็หมด มิหนำซ้ำเจ้าของสินค้าบางตัวก็ยังยื่นฟ้องร้องค่าเสียหายจากเธออีก โทษฐานที่เธอไม่รักษามาฟลักษณะเจ้าหญิงแห่งวงการ

เอาไว้ ไหนจะค่าผ่อนบ้าน ผ่อนคอนโดมิเนียม ผ่อนรถ ทุกอย่างประดังเข้ามาจนทำให้เงินที่สะสมมาตั้งแต่เริ่มเข้าวงการร่อยหรอลงไปทุกขณะ แต่เคราะห์ของเธอก็ดูเหมือนจะยังไม่สิ้นสุด เมื่อต้องนำเงินส่วนหนึ่งไปรักษามารดาที่เครียดจนร่างกายอ่อนแอ ทำให้โรคร้ายรุมเร้าเข้ามาอีก

เส้นทางสายบันเทิงของบราลีจึงถึงจุดจบลงในที่ที่สุด

บราลีเริ่มหันหน้าเข้าวัด ถือศีลกินมังสวิรัติตามคำแนะนำของเพื่อนดาราที่ยังหวังดีต่อเธออยู่ และวัดที่เธอมักจะไปถือนศีลก็คือวัดดังในจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งเป็นที่ที่เธอได้พบกับอมร มหาเศรษฐีด้านอสังหาริมทรัพย์ที่เพิ่งจะหย่าขาดจากภรรยาที่อยู่กินกันมาถึงยี่สิบปี จนกระทั่งในที่สุดความสัมพันธ์ของเธอกับเขาก็นำมาสู่การแต่งงานอันหรูหราอลังการเมื่อสองเดือนก่อน

และนั่นก็นำมาซึ่งการที่เธอจะได้พบกับกวินอีกครั้งหนึ่ง หลังจากอมรต้องการจะแก้ข่าวให้เธอผ่านทางสื่อหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นนิตยสารกอสซิป หนังสือพิมพ์บันเทิงหลายฉบับที่เป็นเพื่อนฝูงกับเขา รวมไปถึงโพรเจกต์นวนิยายของดารณีนุช ซึ่งมี เปลวเทียน หรือ กวิน อภิธาน คนรักเก่าของเธอเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวนั่นเอง

๒

กวินขับรถไปตามทางหลวงหมายเลข ๓๒๓ ด้วยจิตใจที่เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความว่าวุ่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หลายครั้งที่เขาเห็นเครื่องหมาย
กลับรถปรากฏเด่นหราอยู่ข้างทาง ก็นี่ก็อยากจะหมุนพวงมาลัยกลับไปตาม
ทิศทางของลูกศรที่โค้งงอนั้น มันทำให้เขาถึงกับนึกสงสัยว่าเขาตัดสินใจ
ถูกหรือผิดกันแน่ที่รับงานนี้

แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ได้กลับรถ รถแฮตช์แบ็กสัญชาติญี่ปุ่นของเขา
เขายังมุ่งหน้าต่อไปตามทางหลวงอย่างไม่มื่ออะไรที่จะหยุดยั้งได้ เขาระบาย
ลมหายใจออกมาอย่างยอมจำนนต่อตัวเอง พลังนี้ก็ไปถึงคำถามของมารดา
เมื่อวานนี้ขึ้นมา

‘คืนนี้ลองนอนทบทวนดู แล้วตอบคำถามตัวเองให้ได้ว่าที่ไปหาหนูลี
ครานั้น เพราะงานหรือเพราะ...หัวใจ’

หลังจากได้ยินคำถามนั้น กวินคิดทบทวนหาคำตอบอยู่เกือบตลอด
คืนว่าการเดินทางในวันนี้เกิดขึ้นเพราะหน้าที่หรือเพราะหัวใจร่ำร้องกันแน่
แล้วในที่สุดเขาก็ได้พบคำตอบก่อนที่จะเข้าสู่หัวงนิทราว่า...

เขายังรักบราลียู่ รักอย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง รักอย่างที่ไม่มีความ
มาแทนที่เธอได้ แม่เขาจะเป็นคนบอกเลิกเธอเองก็ตาม...

‘ไม่ได้นะคะวิน คุณจะมาบอกเลิกลีทางโทรศัพท์แบบนี้ไม่ได้นะคะ
เราต้องคุยกัน’

‘ไม่...ทุกอย่างมันจบลงแล้วลี’

‘ทำไมคะ บอกเหตุผลมาลี’

ชายหนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่กับคำถามที่ยังติดตรึงอยู่ในใจของเขา
ตลอดมา เขาชะลอรถจอดข้างทางอย่างนี้กลิ้งเลื้อยขึ้นมาอีกกับคำถามที่ว่า
ถ้าเธอถามหาเหตุผลจากเขามาก เขาจะตอบเธอว่าอย่างไร

กวินเอนศีรษะพิงพนัก เขาหลับตาลง นึกย้อนไปในวันแรกที่เจอเธอ
บราลียุเป็นหญิงสาวที่สวยงามในสายตาเขา ใบหน้าของเธอ
หมดยด ริมฝีปากชมพูระเรื่อ พวงแก้มใสกระจ่าง และมีดวงตากลมโต
ที่ส่องประกายแห่งมนตร์เสน่ห์ออกมาระยิบระยับ เป็นมนตร์เสน่ห์ซึ่งไม่ว่า
ชายใดก็ตามที่ได้สบตาของเธอจะต้องตกหลุมรักเธออย่างแน่นอน...ไม่เว้น
แม้แต่ตัวเขาเอง

กวินจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันรับน้องปีหนึ่งของคณะครุศาสตร์ และ
บราลียุถูกจับแยกจากกลุ่มเพื่อนของเธอมาอยู่กลุ่มเดียวกับเขา อะไร
บางอย่างในดวงหน้าสวยงามนั้นทำให้เขาตัดสินใจแนะนำตัวออกไป ทั้งๆ
ที่เป็นคนขี้อายกับเรื่องพวกนี้ แต่เมื่อเธอมานั่งข้างๆ เขาแล้ว เขาจะปล่อย
โอกาสทองนี้หลุดลอยไปได้อย่างไรกัน

‘หวัดดีครับ ผมชื่อกวินครับ’

เธอหันมามองเขา ก่อนจะยิ้มหวานให้ ‘หวัดดีค่ะ ฉันชื่อบราลียุ
เรียกว่าลีเลยๆ ก็ได้นะ แต่ห้ามเรียกว่าบราเลยๆ ก็แล้วกัน’

กวินหัวเราะ การแนะนำตัวแบบนี้ทำให้เขารู้สึกว่าเธอมีอารมณ์ขัน
เจืออยู่ไม่น้อย และเขาก็ไม่ได้ปิดตัวเองสำหรับเพื่อนใหม่ นั่นจึงทำให้เขา
กลายเป็นคู่หูของเธอในการร่วมกันฝ่าด่านอันทรูโหดต่างๆ ของรุ่นพี่จน

เกือบทั้งวัน

มีคนเดียวบอกเขาว่า สถานการณ์ซับซ้อนทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาวได้ เมื่อก่อนเขาไม่เคยเชื่อ แต่วันนั้นเขากลับนึกถึงมันขึ้นมาและหลงเชื่ออย่างสนิทใจ ถึงแม้ว่ามันจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่ได้ร้ายแรงอะไรนัก และถูกจัดฉากขึ้นมาหลอกๆ ด้วยน้ำมือของรุ่นพี่ที่ต้องการหยอกล้อรุ่นน้องก็ตาม

ในงานเลี้ยงตอนกลางคืน บราลิกกลายเป็นดาวเด่นในงาน มีคนมาขอเธอเต้นรำมากมาย เขาได้แต่เฝ้ามองเธอมีความสุขอยู่บนพลอร์เกือบทั้งคืนด้วยความขลาดเขลาซึ่งก่อตัวขึ้นมาเรื่อยๆ เสียอย่างนั้น จนกระทั่งเป็นเธอเองที่ปลีกตัวจากคู่เต้นคนสุดท้าย แล้วเดินตรงมาหาเขา

‘วินจะไม่ขอเต้นรำมั่งเหรอ’

เขาถึงกับอ้าปากค้างไปหลายวินาที ก่อนจะตอบคำถามเธอด้วยคำตอบที่โง่งงที่สุด ‘อะ...วินเต้นรำไม่เป็น’

บราลิกหันตามองเขาด้วยสีหน้าแปลกๆ ก่อนที่ในที่สุดจะยื่นมือออกมา ‘มา...ลืจะสอนให้’

เขาเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง แต่ก็ยื่นมือออกไปจับมือเธอราวต้องมนตร์สะกด

ในวินาทีแรกที่สัมผัสมือของเธอ เขารู้ได้เลยว่านี่คือมือที่เขาไม่อาจปล่อยให้หลุดไปได้ คืนนั้นเขาจึงยึดมือของเธอเอาไว้อย่างนั้นตลอดทั้งงานท่ามกลางสายตาดม้มน้ำใส้ของหนุ่มๆ ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นรุ่นเดียวกันหรือรุ่นพี่ก็ตาม

หลังจากงานเลี้ยงเลิกรา เขาอาสาไปส่งเธอ ทั้งคู่นั่งแท็กซี่ไปจนถึงหน้าบ้านของหญิงสาว บ้าน...ที่ซึ่งเขาได้พบกับคำถามที่ไม่เคยคาดฝันว่าจะหลุดออกมาจากริมฝีปากแดงเรื่อหน้าสัมผัสของเธอ

‘วินมีเบอร์ไหม’

กวินจำได้ว่าเขาหันไปมองเธอหน้าเหลอกลางจนเธอหัวเราะ

‘ไม่เอาเบอร์รอรองเท้านะ ทำทางจะใหญ่่น่าดู’
กวินยิ้มเจื่อน ก่อนจะหัวเราะออกมา แล้วบอกเบอร์โทรศัพท์ที่บ้าน
ไปด้วยท่าทางเก๋อเซิน

บราลีนบันทึกเบอร์ของเขาเอาไว้ในโทรศัพท์มือถือของเธอ ก่อนจะ
เงยหน้าขึ้นมาถามเขาด้วยสีหน้าสงสัย ‘เบอร์มือถือไม่มีเหรอ’

‘ไม่มี’ เขาสายหน้า ‘วินไม่มีตั้งค์ชื่อหรือก’

หญิงสาวย่นจมูก ก่อนจะก้มลงหยิบเศษกระดาษจากกระเป๋าสะพาย
ขึ้นมาจดยุกยิกแล้วยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้เขา

‘อะ...เบอร์ลี’

กวินรับกระดาษแผ่นนั้นมาอย่างงุนงง มองเธอโบกมือให้แล้วหันไป
เปิดประตูรั้ว ก่อนจะหายลับเข้าไปในบ้านไม้กิ่งปฐมนสองชั้นตรงหน้า...

เสียงแตรรถบรรทุกที่แผดดังทำให้กวินสะดุ้งตื่นจากภวังค์แห่งความ
หลัง เขาหันไปมองตามเสียงก็พบว่า เป็นเสียงแตรของรถบรรทุกสินค้าที่เพิ่ง
แล่นผ่านไป ซึ่งส่งเสียงเตือนไม่ให้รถยนต์คันหนึ่งออกจากซอยข้างหน้า

ชายหนุ่มถอนใจอีกครั้ง ก่อนจะดึงกระเป๋าตังค์ออกมาจากกระเป่า
ทางเกงยีนตัวโปรด จากนั้นก็ล้วงนิ้วเข้าไปในช่องเก็บของแล้วดึงซองพลาสติก
เล็กๆ ออกมาดู

ในซองนั้นมีรูปถ่ายของเขากับบราลีนอยู่ ด้านหลังเป็นกระดาษจดเบอร์
โทรศัพท์ที่บราลีนมอบให้เขาในวันนั้น มันยังคงถูกเก็บรักษาเอาไว้อย่างดี
เฉกเช่นเดียวกับความรักของเขที่มีต่อเธอ ซึ่งยังคงถูกเก็บเอาไว้ในหัวใจ
ของเขาเสมอมา

แม้ว่าเขาจะเป็นคนบอกเลิกเธอเองก็ตาม

หลายปีหลังจากที่เขาบอกเลิกเธอ กวินติดตามข่าวคราวของเธอเสมอ
เขารู้สึกมีความสุขที่ได้เห็นเธอประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน ชื่อของ
บราลีนฮอตฮิตติดตลาด ความสามารถของเธอทำให้เธอได้รับรางวัลดารานำ

หญิงหลายต่อหลายเวที แต่ก็อีกหลายครั้งเช่นกันที่การตามข่าวของเธอทำให้เขารู้สึกเจ็บปวด เพราะดาราสาวสวยที่มีความสามารถอย่างเธอคงไม่จำเป็นต้องมีข่าวกับหนุ่มๆ ในวงการ หนังสือบันเทิงหลายฉบับลงข่าวเธอกับพระเอกหนุ่มสองสามคน บางครั้งก็เป็นดาวร้าย หรือแม้แต่พวกหนุ่มไฮโซทั้งหลายก็ตาม มันทำให้เขาเจ็บปวด แม้จะได้ยินคำสัมภาษณ์จากปากของเธอเองว่าไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรกับคนพวกนั้นเลยก็ตาม แต่ด้วยความรักและความหวังเหนที่ยังคงมีอยู่เต็มหัวใจ มันก็ทำให้เขาอดคิดมากไม่ได้

จนกระทั่งในที่สุด ชีวิตของเธอก็ดิ่งลงเหว หลังจากตำรวจเข้าหลายปราร์ตียาอีในสถานบันเทิงแห่งหนึ่งซึ่งเธอมีส่วนร่วมด้วย

ชาวนั้นถูกละเลงสี่เสียจนและ โดยเฉพาะคอลัมน์สาวใส่ไฮโซของเจ้แจ็กก็อัดข่าวนี้อย่างหนักราวกับเคยเค้นเคืองกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ทำเอาเขาเองก็อดคิดไปบูบหนึ่งไม่ได้ว่า วงการมายาคงทำให้สาวน้อยผู้สติโลว์เรจของเขาเปลี่ยนไปแล้ว หากเขาไม่ใช่คนที่รู้จักเธอดีที่สุดตลอดระยะเวลาห้าปีที่คบกันแล้วละก็ เขาก็คงจะเป็นอีกคนหนึ่งที่น่ารำคาญเธอว่าเป็นผู้หญิงเหลวไหลไปด้วย

ตอนนั้นเขาตัดสินใจอยู่นานกว่าจะหยิบโทรศัพท์มาโทร. หาเธอหวังจะขอโทษเธอให้กำลังใจเธอให้ผ่านปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ประดังประเดเข้ามา แต่หมายเลขนั้นกลับไม่มีสัญญาณตอบรับ ไม่ว่าเขาจะพยายามกระหน่ำโทร. สักกี่ครั้งก็ตาม

เธอปิดเครื่องเป็นระยะเวลายาวนาน ดาราสาวผู้ฉาวโฉ่หายตัวเข้ากลีบเมฆ ไม่มีใครรู้ว่าเธอไปอยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไร จนกระทั่งวันหนึ่งฟ้าก็ผ่าเปรี้ยงลงกลางใจของเขา เมื่อหนังสือพิมพ์ทุกฉบับของเมืองไทยพาดหัวข่าวตัวโตว่า...

อดีตเจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิงประกาศหมั้นกับเจ้าสัวอมร

กวินจำได้ว่าชาวนั้นทำให้เขาช็อกไปหลายวัน กว่าจะตั้งตัวได้ติดก็เล่นเอาเกือบจะส่งต้นฉบับเรื่องระห่ำรักทำโลกันตร์ไม่ทันที่เดียว

ตอนนี้บราลีเปลี่ยนสถานภาพจากคนโสด กลายเป็นศรีภรรยาของเจ้าลัวแห่งวงการรีสอร์ทและโรงแรมทั่วไทยไปแล้ว หลังจากทั้งคู่เข้าสู่ประตูวิวาห์ไปอย่างยิ่งใหญ่อลังการที่โรงแรมชื่อดังของเจ้าตัวเอง

นักเขียนหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่อีกครั้ง เขาเก็บเบอร์โทรศัพท์เก่าของบราลิลกลับที่เดิม แล้วโยนกระเป๋าเดินทางเข้าไปใบบนเบาะข้างๆ ก่อนจะเหลือบมองกระจกมองข้าง เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงขับรถออกจากริมถนนแล้วมุ่งหน้าสู่จุดหมายต่อไป

บราลีเดินกระวนกระวายไม่เป็นอันทำอะไรอยู่ภายในห้องรับแขกใหญ่ของบ้าน เธอรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยต่อการมาอย่างไม่คาดหวังของภริยาในวันนี้

แน่นอน...เขาต้องรู้แน่ที่กำลังจะมาสัมภาษณ์ใคร เพราะใบหน้าและชื่อของเธอปรากฏหราอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ส่วนเขานั้นอยู่ในมุมมืดที่เขาไม่สามารถเห็นได้ หากเมื่อวานเขาไม่ได้พลิกไปดูที่ปกหลังของหนังสือที่เขาแต่งขึ้นมา

ทำไมเขาถึงทำอย่างนี้ เขากล้ามาเผชิญหน้ากับเธอได้อย่างไร ทั้งๆ ที่เป็นคนบอกตัดความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นลงเมื่อหลายปีก่อนโดยไม่บอกเหตุผลเธอสักคำ

“คนใจร้าย” หญิงสาวหลุดปากออกไปอย่างพลอดั้ว

“ใครคะ” คำถามของแม่บ้านสูงวัยทำให้บราลีสะดุ้ง

“เอ่อ...ไม่มีอะไรค่ะ” เธอปฏิเสธสีหน้าเจื่อน “ป้าดวงมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“อ้อ...ป้าจะมาบอกว่าบ้านพักริมน้ำที่คุณลีสั่งให้ทำความสะอาด เสร็จเรียบร้อยแล้วนะคะ”

หญิงสาวยิ้ม พยักหน้า “ขอบคุณค่ะ”

“ค่ะ” แม่บ้านสูงวัยค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะหมุนตัวแล้วเดินออกไปจากห้อง

บราลีถอนหายใจแล้วเดินไปที่ระเบียง เห็นเขนทั้งสองข้างกับบราวไม้ สีขาว ทอดสายตาไปยังบ้านพักหลังเล็กที่อยู่ติดริมแม่น้ำแควด้วยความรู้สึก ตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก

“วินคงลืมทุกอย่างหมดแล้ว ถึงได้มาหาแบบนี้ใช่ไหม”

คำถามนั้นทำให้เธอหน้าอึ้งขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ดวงตางามวาวโรจน์ หัวใจเต็มไปด้วยความโกรธเคือง

กวินทำได้อย่างไร ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยลืมวันเวลาที่มิกันและกันเลย แม้แต่วินาทีเดียว แต่เขากลับลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยทำร่วมกันมาด้วยความ รักอันเปี่ยมล้น

หญิงสาวพ่นลมหายใจออกมาอย่างเย่อหยิ่ง ก่อนจะปลดกระดุมเสื้อ ออกหนึ่งเม็ดจนลึกลงเกิดสีเงินสลักลวดลายละเอียดยิบปรากฏเด่นหรา อยู่เหนือเนินอกขาวผ่องของเธอ

บราลีเกาะตะขอ ดึงสร้อยออกมาจากลำคอระหงแล้วถือเอาไว้ในมือ มันทำให้เธออดคิดถึงวันเกิดปีแรกที่มีเขาอยู่เคียงข้างไม่ได้ วันนั้นเขาให้มันเป็นของขวัญแก่เธอ

‘วินเห็นมันที่ตลาดสะพานพุทธ สวยดี แต่ไม่ได้มีราคาแพงวอดอะไรหรอกนะ’ กวินเอ่ยด้วยท่าทางเก๋เจินหลังจากเธอเกาะห่อของขวัญออก

‘สำหรับลี ค่าของมันไม่ได้อยู่ที่ราคาหรอก มันอยู่ที่คนที่ให้มากกว่าว่า มีความจริงใจขนาดไหน’ เธอจิ้มนิ้วที่หน้าอกข้างซ้ายของเขา

‘วินจริงใจกับสินะ วินจะไม่ทำให้ลีเสียใจเด็ดขาด’

หญิงสาวแยกเขี้ยวเมื่อนึกถึงคำพูดประโยคนั้นขึ้นมา

“เฮอะ...มันก็เป็นแค่ลมปากของผู้ชายสินะ” เธอพร่ำบอกตัวเอง ก่อนจะก้มลงมองลึกลงไปที่ภายในมือของเธอกับเขาด้วยความรู้สึกเสียใจ ที่เก็บมันเอาไว้กับตัวตลอดเวลา ทั้งๆ ที่คนให้มันมานั้นไม่ได้คิดถึงเธอเลย แม้แต่วินาทีที่เธอต้องการเขามากที่สุด

บราลีกำลึกลงกดแน่น ก่อนจะหันหลังให้สายน้ำธรรมชาติแล้วเดิน

กลับเข้าไปในห้องโถง เธอเดินตรงไปที่ห้องนอนของตัวเอง ทรวดตัวลงนั่งหน้าตู้เตียงข้างหัวเตียง ดึงลิ้นชักออกมาแล้วหยิบกล่องเก็บเครื่องประดับมาใส่รหัสเปิดออก หลังจากนั้นก็เบ้มือดูล็อกเกตอันนั้นอีกครั้งอย่างลึกลับ

ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเก็บมันเอาไว้ในกล่องแล้วเก็บกล่องกลับเข้าไปในลิ้นชัก ผังความทรงจำทั้งหมดเกี่ยวกับกวินเอาไว้ให้ลึกที่สุด แม้มันจะยากมากก็ตามที

กวินขับรถเข้าไปจอดภายในลานจอดรถของริสอร์ททรูริมแม่น้ำแคว เขาตั้งสติหลังพวงมาลัยอยู่นานหลายนาที ก่อนจะรวบรวมความกล้าเปิดประตูรถออกไปยืนมองอาคารหลังใหญ่ที่ดูเหมือนจะทำให้ตัวเขาเล็กลงไปนิดตา

“เออวะ...ไหนๆ ก็มาถึงที่แล้วนี่หว่า” เขาบอกกับตัวเอง ก่อนจะเดินเข้าไปในอาคารหลังนั้น

เมื่อมาถึงห้องโถงกลางซึ่งถูกจัดให้เป็นส่วนต้อนรับ พนักงานสาวสวยคนหนึ่งก็ยิ้มให้เขาพร้อมกับยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดีค่ะ พี่อมริสอร์ทยินดีต้อนรับค่ะ”

“สวัสดีครับ ผมกวินครับ เป็นแขกของคุณอมร” เขาแนะนำตัวเอง

“อ้อ...พี่เปลวเทียน” หญิงสาวเอ่ยอย่างนឹกันได้ ก่อนจะชะงักเมื่อนึกขึ้นไปได้อีกว่าเปลวตัวสีสนิทแขกของริสอร์ทด้วยความดีใจเช่นนั้น “อู๊ย...ขอโทษค่ะ คุณกวิน”

เขายิ้มเก้อๆ “ไม่เป็นไรครับ ทำตัวตามสบายเถอะ”

เธอยิ้มแฉ่งพร้อมกับหัวเราะคิกคักเมื่อเขาอนุญาต

“แหม...ตัวจริงหล่อกว่ารูปที่ติดเอาไว้ในหนังสือเยอะเลยนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

พนักงานสาวยิ้มให้เขาอีกครั้ง ก่อนจะหยิบเอาทะเบียนประวัติผู้เข้าพักมาวางบนเคาน์เตอร์

“กรอกประวัติตามระเบียบแล้วเซ็นชื่อหนีหน้อยนะคะ”

“ครับ” กวินพยักหน้ารับ หยิบปากกาที่รีสอร์ตเตรียมไว้ให้มาเขียนประวัติของตัวเองลงไป ก่อนจะเซ็นกำกับด้านล่างของเอกสารแล้วยื่นให้เธอ หญิงสาวรับมันไปเก็บในลิ้นชักอย่างดี จากนั้นก็หยิบหนังสือนิยายเล่มล่าสุดของเขามายื่นให้เขาพร้อมรอยยิ้มพริ้มเพรา

“อันนี้ขอลายเซ็นเป็นการส่วนตัวค่ะ”

เขายิ้มอย่างยินดี เพราะไม่เคยปฏิเสธการให้ลายเซ็นแก่แฟนฯ เลยสักครั้งเดียว

“เซ็นให้ใครดีครับ”

“ชมพู่ค่ะ” เธอตอบ

กวินก้มลงเซ็นชื่อลงไปบนหนังสือให้เธอ ก่อนจะยื่นมันคืนให้เธอพร้อมรอยยิ้ม “ไม่ยกักรู้ว่ามีแฟนหนังสือเป็นผู้หญิงสวยน่ารักแบบนี้ด้วยนะครับ”

หญิงสาวยิ้มเป็นเมื่อถูกนักเขียนในดวงใจชม “ตอนแรกก็ไม่ชอบอ่านแนวนี้หรอกค่ะ แต่พอเจอเธอหยิบมาอ่านแล้วก็วางไม่ลง ต้องไปตามไล่อ่านของพี่ทุกเล่มเลยละค่ะ อยู่ที่บ้านเป็นตั้งๆ เลย เพิ่งรู้ว่าพี่จะมาเมื่อเช้านี้เอง ไม่งั้นหอบมาให้เซ็นแล้ว ดินะที่พกเล่มนี้มาอ่านด้วย เพราะยังอ่านไม่จบ”

“ผมยังอยู่ที่นี้อีกหลายวัน ถ้ายังไงหอบมาให้เซ็นได้นะครับ”

“จริงนะคะ” พนักงานสาวร้องถามด้วยความตื่นเต้น

“ครับ”

“ดีใจจังเลย” เธอปรบมือเปาะๆ ก่อนจะหันไปหยิบกุญแจพร้อมกับคีย์การ์ดยื่นให้เขา “พี่ขับรถมาใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขับรถลงเนินไปจนสุดทางนะคะ บ้านพักของพี่จะอยู่หลังสุดท้ายติดริมน้ำพอดีค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เขาค้อมศีรษะให้เธอ ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินกลับ

ไปที่รถ จากนั้นก็ขับไปตามทางซึ่งขนานไปด้วยสวนสวยจนกระทั่งถึงถนน
เลียบบแม่น้ำ สามารถมองเห็นบ้านชั้นเดียวหลังเล็กกะทัดรัดตรงสุดทางได้
ถนัดตา จึงขับรถเลี้ยวเข้าไปจอดบริเวณหน้าบ้านซึ่งร่มรื่นไปด้วยร่มเงา
ของลีลาวดีที่ออกดอกเต็มต้นไปหมด

กวินนำกระเป๋าเดินทางสำหรับหนึ่งสัปดาห์ลงจากหลังรถแล้วใช้
กุญแจเปิดบ้านพัก นำคีย์การ์ดไปเสียบกับคีย์บ็อกซ์เพื่อให้ระบบไฟฟ้า
ภายในทำงาน จากนั้นก็หิ้วกระเป๋าเข้าไปวางไว้หน้าตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่

“ตกแต่งสวยดีแฮะ” เขาเอ่ย ก่อนจะเริ่มเดินสำรวจดูที่พักของตัวเอง
อย่างละเอียด

ภายในบ้านหลังนี้เป็นห้องโถง มีหน้าต่างเปิดรับลมโดยรอบ ผงัง
ด้านซ้ายมือมีโต๊ะทำงานตั้งอยู่พร้อมกับเทียนหอมที่ส่งกลิ่นอบอวลไปทั่วห้อง
ผงังด้านขวาเป็นที่นั่งเล่นเหมาะสำหรับเอนหลังอ่านหนังสือไม่หยอก ขณะที่
กึ่งกลางห้องนั้นเป็นเตียงควีนไซซ์ขนาดห้าฟุต หัวเตียงเป็นฉากกั้นใหญ่แข็งแรง
มีภาพวาดลายกนกที่อ่อนช้อยงดงามประดับอยู่ เบื้องหลังฉากนั้นเป็นตู้
เสื้อผ้า ตรงข้ามตู้มีประตูเปิดออกสู่ระเบียงที่ติดกับแม่น้ำแควใหญ่บานหนึ่ง
กับประตูห้องน้ำแบบเปิดโล่งพร้อมให้ผู้เข้าพักได้อาบน้ำและดื่มด่ำธรรมชาติ
กันเลยทีเดียว

หลังจากเดินสำรวจจนถ้วนทั่วแล้ว นักเขียนหนุ่มก็หยิบของออกจาก
กระเป๋าไปจัดเรียงเอาไว้ในตู้เสื้อผ้า นำของบางส่วนไปไว้ในห้องน้ำ จากนั้น
จึงค่อยเปิดประตูออกสู่ระเบียงริมน้ำ

ที่ระเบียงมีเก้าอี้สีวอลนัทสองตัววางขนานโต๊ะเตี้ยอยู่ชิวริมนผงัง
ซึ่งสามารถนั่งชมวิวแม่น้ำที่มีสะพานข้ามแม่น้ำแควอันลือชื่อประดับอยู่ได้
ตลอดทั้งวัน

กวินเดินไปจรดตัวลงนั่งก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร. ออก
รอให้ปลายสายรับแล้วจึงกรอเสียงลงไปอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับแม่”

“ถึงแล้วหรือวิน”

“ครับ เพิ่งมาถึง เลยโทร. มาบอกแม่ จะได้ไม่เป็นห่วงนะครับ”

“ดีแล้วจ้ะ” มารดาของเขาทอดเสียงลงชั่วคราว ก่อนจะเอ่ยถามออกมา อีกคำถามหนึ่ง “เจอหนูลีหรือยัง”

กวินชะงัก ก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อน “ยังครับ แต่แม่ไม่ต้องห่วงนะครับ ยังไงก็ต้องได้เจอแน่ เพราะผมมาสัมภาษณ์เธอไงครับ”

ปลายสายเงิบไปสักพัก ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาอีกด้วยความเป็นห่วง “วินรู้ตัวใช่ไหมว่ากำลังทำอะไรอยู่”

แต่ละคำถามของมารดาทำให้เขาสะอึกได้ทุกครั้งที่ กวินลอบถอนหายใจ ก่อนจะกรอกเสียงลงไปโนโทรศัพท์อีกครั้ง “ครับแม่ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ”

“จ้ะแม่ก็ขออวยพรให้วินประสบความสำเร็จในสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ในใจนะ”

ชายหนุ่มลอบถอนใจเบาๆ อีกครั้ง “ขอบคุณครับแม่”

เมื่อวางสายจากมารดา นักเขียนหนุ่มก็วางโทรศัพท์เอาไว้บนโต๊ะข้างตัว ก่อนจะเอนหลังพิงพนักแล้วยกเท้าขึ้นพาดร้าวระเบียงด้วยท่าทางผ่อนคลาย...แต่ใจกลับโหวงเหวงชอบกล

กวินถอนใจ แหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ก่อนที่คำถามเดิมๆ จะผุดขึ้นเมื่อสมองว่างเปล่า เป็นคำถามที่ทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นมาด้วยความหวั่นไหว นั่นคือคำถามที่ว่า...

เขาจะพูดอะไรกับเธอเป็นประโยคแรก หลังจากไม่ได้พบกันนานขนาดนี้

“บ้าจริง” กวินสอถกับตัวเองก่อนจะยกมือขึ้นยี้ผมรวกับว่ามันจะขบไล่ความคิดที่ว่าพุ่งออกไปจากหัวสมองได้

ก็อ้อๆ

เสียงห้วงเคาะประตูดังขึ้นท่ามกลางความสับสนของจิตใจ เขาหันไป

มองตามลัญจชาตญาณ แต่ไม่อาจเห็นได้เพราะมีตุ้มเสื้อผ้าหลังใหญ่ขวางกั้นอยู่ กวินจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้น้ำสบายแล้วเดินกลับเข้าไปในห้อง ก่อนจะเดินอ้อมตุ้มเสื้อผ้าไปที่หน้าห้อง

ทว่า...เมื่อเห็นคนที่เคาะห้วงประตูยืนอยู่เบื้องหลังประตูกระจกบานใหญ่ เขาก็ถึงกับชะงักกั๊งไป ดวงตาของเขาเบิกโพลงเมื่อแน่ใจแล้วว่าใช่เธอจริงๆ

“ลี” นักเขียนหนุ่มครางออกมาเบาๆ หัวใจเต้นโครมคราม
บราลิ่งเองก็ดูจะชะงักไปเหมือนกันที่เห็นเขา เกิดความเสียวบั้งระหว่งกัน ไม่มีใครเคลื่อนไหว ไม่...แม้แต่จะกะพริบตา

สำหรับเขามันเหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุนไปชั่วขณะ ก่อนจะหมุนย้อนกลับพาให้ความทรงจำอันแสนสุขหลังไหลเข้าสู่สมองของเขาราวกับหนังฉายซ้ำ กระทั่งถึงวันที่เขาเจ็บปวดหัวใจเป็นที่สุดด้วยการบอกลาเธอ ทั้งๆ ที่ยังรักและหวังดีต่อเธอเสมอ

วินาทีนี้แล้วสินะ ที่เขาจะต้องเผชิญกับความจริงที่ว่า...

บราลิ่งไม่เคยถูกลบเลือนไปจากใจของเขาเลย ตลอดแปดปีที่ผ่านมา